

Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn

Door: Mike Schroeder

Volgens James Usher, en anderen, schreef de apostel Paulus de eerste brief aan de Korinthiërs in ongeveer 59 jaar na Christus, aan het einde van zijn driejarige bediening te Efeze tijdens zijn tweede zendingsreis die beschreven staat in het boek Handelingen.

De brief is het antwoord op een brief met vragen die Paulus ontvangen heeft van de Korinthische vergadering betreffende het huwelijk en over het eten van dingen die waren geofferd aan de afgoden, en vanwege het bericht dat Paulus had ontvangen van andere broeders over de grote verdeeldheid onder de Korinthiërs, en een zaak aangaande incest onder hen, en dat ze toestonden dat broeders maatschappelijke geschillen voor de heidense rechtbanken brachten.

Maar er is een diepere boodschap verborgen in de verhandeling betreffende al deze zaken waarmee de gemeente te Korinthe geconfronteerd werd en die boodschap is volledig gemist door meeste Christelijke uitleggers en commentatoren van de brieven van Paulus. Het is deze boodschap die ik in dit artikel zal behandelen.

In het eerste hoofdstuk van de brief aan de Korinthiërs richt Paulus zich op de scheuringen, die blijkbaar ontstaan zijn, over de kwestie van de verordening van de doop:

1Kor.1:10-17:

10 Maar ik bid u, broeders, door den Naam van onzen Heere Jezus Christus, dat gij allen hetzelfde spreekt, en dat onder u geen scheuringen zijn, maar dat gij samengevoegd zijt in een zelfden zin, en in een zelfde gevoelen.

11 Want mij is van u bekend gemaakt, mijn broeders, door die van het huisgezin van Chloe zijn, dat er twisten onder u zijn.

12 En dit zeg ik, dat een iegelijk van u zegt: Ik ben van Paulus, en ik van Apollos; en ik van Cefas; en ik van Christus.

13 Is Christus gedeeld? Is Paulus voor u gekruist? Of zijt gij in Paulus' naam gedoopt?

14 Ik dank God, dat ik niemand van ulieden gedoopt heb, dan Krispus en Gajus;

15 Opdat niet iemand zegge, dat ik in mijn naam gedoopt heb.

16 Doch ik heb ook het huisgezin van Stefanus gedoopt; voorts weet ik niet, of ik iemand anders gedoopt heb.

17 Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde.

Dit gedeelte wordt vaak als bewijs gebruikt dat Paulus mensen doopte (met water) en daarom deze praktijk verplicht stelde in de gemeente. De enige bewering in deze passage, zo zeggen zij, gaat over wie er doopt, niet over vraag of de verordening al dan niet van kracht is. Terwijl Paulus niet expliciet zei het niet te doen, zinspeelt vers zeventien op het feit dat hij het niet beschouwd als een integraal onderdeel in de prediking van het evangelie, dat is: "het kruis van Christus", maar dat het de prediking van het evangelie hinderen kan.

De rest van het hoofdstuk is gewijd aan het aan de kaak stellen van de "wijzen" van de wereld, zowel uit de religieuze Joden als uit de Griekse filosofen, "de prediking van het kruis" is een struikelblok voor de eersten en "dwaasheid" voor de laatstgenoemden.

In hoofdstuk twee bevestigt hij dat hij en zijn navolgers: "*.....spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons,.....*". Waarvan niemand van de zogenoemde wijzen dezer wereld kennis had, en ik durf te zeggen dat hun tegenhangers, van vandaag de dag, dat ook niet hebben.

Aan het einde van het hoofdstuk identificeert hij twee categorieën mensen: de natuurlijke mens en de geestelijke mens waarvan hij beweert dat slechts degenen die van de "geestelijke" categorie in staat zullen zijn om de dingen "*die des Geestes Gods zijn*" te ontvangen.

1Kor.2:14-15:

14 Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden.

15 Doch de geestelijke mens onderscheidt wel alle dingen, maar hij zelf wordt van niemand onderscheiden.

Dan, aan het begin van hoofdstuk drie verwijst hij naar de Korinthische gemeente als "**vleselijk**" en "jonge kinderen", en hij zegt dat hij vanwege deze conditie niet tot hen kan spreken als "tot geestelijken". Met andere woorden: hij kon hen niet voeden met "*vaste spijs*", maar alleen met "*melk*".

Ik heb vaak preken gehoord die deze drie behandelen als drie afzonderlijke categorieën: natuurlijk, vleselijk, en geestelijk. De natuurlijke mens is dan degene die niet gered is; de vleselijke mens is gered, maar onvolwassen en gedraagt zich als de natuurlijke mens, daarom wordt deze mens vleselijk genoemd; de geestelijke mens is gered en volwassen of "gegroeid" in het geloof. Tot hier aan toe ben ik het eens met deze beoordeling.

Deze benamingen worden routinematig, in het Christendom, toegepast op individuen in de wereld, maar in de context van deze brief past Paulus de vleselijke benaming op een collectieve manier toe op de Korinthische gemeente. Ieder individueel lid van de gemeente te Korinthe kan niet verbonden zijn geweest met exact hetzelfde onvolwassen gedrag zoals in het geval van de man die seks heeft gehad met de vrouw van zijn vader (zijn moeder?), of degenen die "*te recht gaan voor de onrechtvaardigen*". (1Kor.6:1).

Nee, ik geloof niet dat dit het geval is zoals Paulus gebruik maakt van het collectieve voornaamwoord "gij". Ik geloof dat er een diepere oorzaak is dat alle gemeenten omvat die door Paulus zijn gesticht in zijn bediening in de Handelingen periode. De Korinthiërs waren min of meer het voorbeeld dat hij gebruikte om "de gemeente" in deze periode te karakteriseren als kinderlijk of vleselijk in karakter en praktijk.

Terwijl het zondige gedrag, waar sommigen bij betrokken waren, zeker niet dingen zijn die moeten worden goedgepraat in de gemeente van nu, zijn ze toch niet het belangrijkste probleem. Laten we door de brief gaan om te ontdekken wat het probleem is.

In hoofdstuk elf behandelt Paulus de kwestie van het houden van verordeningen, en in de tweede helft van het hoofdstuk, te beginnen met vers 17, specifiek over "*des Heeren avondmaal*". De verzen 20-22 zijn bijzonder veelzeggend:

1Kor.11:20-22:

20 Als gij dan bijeen samenkomt, dat is niet des Heeren avondmaal eten.

21 Want in het eten neemt een iegelijk te voren zijn eigen avondmaal; en deze is hongerig, en de andere is dronken.

22 Hebt gij dan geen huizen, om er te eten en te drinken? Of veracht gij de Gemeente Gods, en beschaamt gij degenen, die niet hebben? Wat zal ik u zeggen? Zal ik u prijzen? In dezen prijs ik u niet.

Als dit klinkt als een terechtwijzing, dat komt dat omdat het ook een terechtwijzing is. Hij keurt duidelijk de praktijk van deelname aan het avondmaal in een gezamenlijke bijeenkomst af. Het is duidelijk dat die praktijk deel uitmaakt van de verordening voor de gemeente, maar ik maak er uit op dat hij hun vertelt om het niet te doen als ze samenkomen als gemeente.

Dan, in hoofdstuk 12, komt hij bij een andere Christelijke inzet, namelijk de doop:

“1Kor.12:13: Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt.

Let op dat er niets in deze passage wordt gezegd over water. De meesten zullen nu zeggen dat het niet wordt gezegd maar dat dit hetzelfde is als de rituele “wassing” of “onderdompeling” van de volgelingen met of in water. Maar zijn drie gelijklopende passages, Rom.6:3; Gal.3:27 en Kol.2:12 zeggen niets over de aanwezigheid van water, maar spreken allen over het gedoopt zijn in Christus, en twee van hen verwijzen naar het feit dat wij in Zijn dood gedoopt zijn.

Bovendien, in tegenstelling tot de doop van Johannes, of de doop die Petrus beschrijft in zijn prediking in Handelingen 2, welke beide “natte” rituelen waren, zegt niet één van de eerder genoemde passages dat deze dopen (1Kor.12:13; Rom.6:3; Gal.3:27 en Kol.2:12) “tot vergeving der zonden” zijn.

Dit verklaart volgens mij waarom Paulus de verklaring aflegde dat hij niet gezonden was om te dopen. Hij gaf wel toe dat hij sommige mensen had gedoopt. Hij gaf eveneens toe dat hij Timotheüs, in Handelingen 16, had besneden terwijl hij later de Galaten bekritiseerde omdat ze zeiden dat de besnijdenis noodzakelijk was. Er is echter een reden voor deze schijnbare tegenstrijdigheden. Laten we verder gaan en kijken wat dat is.

Aan het einde van hoofdstuk 12 schakelt Paulus over van zijn redevoering over het lichaam van Christus terug naar de “gaven”:

1Kor.12:28-31:

28 En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen.

29 Zijn zij allen apostelen? Zijn zij allen profeten? Zijn zij allen leraars? Zijn zij allen krachten?

30 Hebben zij allen gaven der gezondmakingen? Spreken zij allen met menigerlei talen? Zijn zij allen uitleggers?

31 Doch ijvert naar de beste gaven; en ik wijs u een weg, die nog uitnemender is.

Het is duidelijk dat al deze geestelijke gaven in die tijd aanwezig waren in de gemeente en door Paulus zelf bevorderd zijn, maar het laatste vers zegt iets over dit alles dat zeer belangrijk is; het zegt met zoveel woorden dat dit de weg vrij maakt voor iets dat anders en beter is; en in Hoofdstuk 13, het befaamde “liefde” hoofdstuk, te beginnen halverwege in het hoofdstuk, zegt hij:

1Kor.13:8-12:

8 De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden.

9 Want wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele;

10 Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden.

11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was.

12 Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben.

Wat heeft ons dat te zeggen? Voor mij is het klaar en duidelijk dat de kinderlijke gemeente, waarvan de Korinthiërs het voorbeeld waren, beperkte kennis en visie had (“wij kennen ten dele, en wij profeteren ten dele..... wij zien nu door een spiegel in een duistere rede”). Maar vers 11 spreekt boekdelen: Het zegt dat dit een tijdelijke conditie is; het was bestemd voor de gemeente in die tijd vanwege zijn kinderlijke staat, het zou terzijde worden gesteld: “wanneer het volmaakte zal gekomen zijn”. Nu blijft de vraag over wanneer dat “is” of “gaat” gebeuren

De bedeling der genade Gods en de nieuwe mens (2Kor.5:17).

Als we beoordeeld moesten worden door hetgeen in hoge mate in het Christendom wordt gepraktiseerd dan zouden we de conclusie moeten trekken dat het voorgaande iets is dat nog moet komen. Allen verordenen en praktiseren de waterdoop en de gezamenlijke viering van het avondmaal (of de Eucharistie). En dat ondanks het feit dat er geen uniformiteit is in deze handelingen. Omdat er in de brieven van Paulus geen instructies staan hoe deze handelingen uit moeten worden gevoerd veronderstel ik dat de goegemeente heeft gedacht dat de Heer het open heeft gelaten om het hun uit te laten voeren zoals zij denken dat het goed is

En dan hebben we nog de “gaven” die een nieuwe impuls hebben gekregen aan het begin van de twintigste eeuw en zijn sindsdien, althans ten dele, aangenomen door de Rooms Katholieke en de meest protestantse denominaties.

En als we het over denominaties hebben, de laatste keer dat ik heb gekeken naar hun aantal, dan werden ze geschat op 30000, als we dat bezien in het licht van Paulus zijn opdracht aan de Korinthiërs: “en dat onder u geen scheuringen zijn” dan is de praktische invulling hiervan ver bezijden Paulus zijn opdracht.

Als iemand kijkt naar de redenen voor al deze afscheidingen dan is de kern van de zaak het meningsverschil over de inzetten voor de gemeente, dat wil zeggen: welke is nog van kracht, hoe moeten ze worden uitgevoerd en door wie, wanneer moeten ze worden uitgevoerd, wat ze vertegenwoordigen en welke invloed hebben ze, enzovoort.

Maar wat als al deze praktijken, verordonneerd voor de kerk gedurende de periode van het boek Handelingen, nooit bedoeld waren om te worden voortgezet in de periode na het boek Handelingen? Wat als ze met een speciaal doel waren bedoeld en verdwijnen zouden na het boek Handelingen? In feite is dat precies het geval, en we kunnen de verklaring daarvoor zien, door de man die er in eerste instantie de opdracht voor gaf, de apostel Paulus, in twee van zijn brieven die na het boek Handelingen zijn geschreven, de brief aan de Efeziërs en de brief aan de Kolossenzen, waar hij de betekenis openbaart van: “wanneer het volmaakte zal gekomen zijn” en “een weg, die nog uitnemender is”.

In het eerste hoofdstuk van de brief aan de Kolossenzen schrijft hij:

Kol.1:25-26:

25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;

26 Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen;

En in het tweede hoofdstuk van de brief aan de Efeziërs schrijft hij:

Ef.2:11-15:

11 Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;

12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

13 Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.

14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende,

15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelven tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende;

In de passage in de brief aan de Kolossenzen verklaart hij dat hetgeen aan hem is gegeven (niet aan Petrus, of Jacobus of Johannes) bedoeld is om de uiteindelijke opdrachten, voor de gemeente, het lichaam van Christus, compleet te maken of af te sluiten. En in de bovengenoemde passage van de brief aan de Efeziërs wordt zijn verklaring, van 1Kor.13:11: “maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was” vervuld in de verklaring van: “de nieuwe mens” welke geschapen wordt door de afschaffing van de “inzettingen”.

Traditionele Christelijke commentatoren beweren dat met zijn verwijzing naar de “inzettingen” in de bovengenoemde passage de wet van Mozes wordt bedoeld. Maar de wet van Mozes stond al lang niet meer in de weg in zijn prediking te Antiochië, namelijk in Handelingen 13, en later in zijn brief aan de Romeinen en zijn brief aan de Galaten. Het elimineren van de wet zou dus niet een nieuw iets zijn. Ik beweer dat hetgeen hij in deze verklaring afschafte al de praktijken zijn die gedurende de Handelingen periode van kracht waren, dat was de kinderlijk staat van de gemeente.

Deze dingen zijn eveneens zo gedaan vanwege het uitgesproken joodse karakter van de gemeente gedurende de Handelingen periode, en zoals Paulus het in zijn bediening, gedurende de Handelingen periode *, stelde: “eerst de Jood” (Rom.1:16).

* Dit wordt geïllustreerd in sommige van de dingen die Paulus deed en zei tijdens deze periode om zijn Joodse bloedverwanten te sussen, bijvoorbeeld het besnijden van Timotheüs in Handelingen 16, en verder zei Paulus:

“1 Kor. 9:20:ik ben den Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; dengenen, die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet zijnde, opdat ik degenen, die onder de wet zijn, winnen zou”.

Conclusie

De nieuwe mens (Ef.2:15) is “*de gemeenschap der verborgenheid*” van Efeziërs 3:9. Het is de samensmelting van het lichaam van Christus uit de Handelingen periode (de “wij” van Efeziërs 1 en 2) met het lichaam van Christus na de Handelingen periode, de (“gij” Heidenen) van Efeziërs 1, 2 en 3) door de afschaffing van de verordeningen die hen scheiden en verdeelden. Zie ook Ef.2:13 en 14.

Dit verklaart de komst van “*de bedeling der genade Gods*” (Ef.3:2), en maakte de Heidense vergaderingen van de Efeziërs en de Kolossenzen als “*medeërfgenen*” (Ef.3:6) samen met de vergaderingen uit de Handelingen periode.

Wat overbleef, nadat de rook was opgetrokken aan het einde van Paulus zijn “loopbaan”, was: “de nieuwe mens”.....”geloof - hoop en liefde”, deze zijn allen ingesloten in het evangelie van Christus.....en de volmaakte, perfect geschreven openbaring van God voor de opbouw van deze nieuwe mens, en niets anders. Het is de combinatie van deze dingen die vormen: “datgene dat volmaakt is”. De vervulling van 1Kor.13:10.